

04.02.024

Se også 7. side.

Museveien 4/3-35.

Akademikernes møte med Oxford. Humor og be- kjennelser.

**„Jeg gruet for denne rei-
sen til Trondheim —“.**

**Ungdom, tidligere uten innhold i sitt
liv, vidner om livsforvandling.**

Et i et hvert fall i sin form mere uheldig religiøs møte enn Oxford-møtet for byens akademikere i Studentersamfundet igår kveld kan ikke tenkes. Møtet blev ledet av skotten, kaptein Hamilton, som viste sig å være en mann som vanskelig kunde si to setninger uten at den ene var en vits eller forsøk på en sådan. Han optrådte nærmest som en konferensier, og det blev da også ledd både ofte og hjertelig — ikke minst av "main teams" egne medlemmer som hadde tatt plass på scenen.

På mange hold hadde man trodd at det vilde bli veldig tilstrømning spesielt til dette møte — det var således en liten kø foran samfundet tre kvarter før møtet blev åpnet — men det blev ingen slik massetilstrømning, og man kunde godt spart sig å stå i kø. Samfundssalen var godt og vel halvfull. Blandt de fremmøtte såes ikke

svært mange av byens eldre akademikere, men endel hadde funnet veien. Vi nevner professor Sverre Pedersen, rektor Bjørge, professor Ragnvald Iversen, prost Castberg, lektor Ullmann, et par andre lektorer og et par læger, nogen ingeniører o. s. v. Resten var studenter og yngre kvinnelige medlemmer av samfundet. Man la merke til at pastor Fjellbu hadde tatt plass blandt "main team" på scenen.

Møtets leder, Mr. Hamilton, gav i munter kåseriform en redegjørelse for Oxford-bevegelsen, hvis retningslinjer nu tør være vel kjent. Derefter fikk man personlige vidnesbyrd fra flere av gruppens medlemmer. Sydafrikaneren Donald Mac. Kaye fortalte således om sitt møte med gruppen og den livsforvandling som fulgte.

Mr. Hamilton gav så ordet til en an-

Fortsettelse 7. side spalte 2.

Akademikernes møte.

II

Fortsatt fra 1ste side.

nen av de "interessante syndere", som han uttrykte det, en industrimann som med et blidt smil fortalte om sin livsforvandling etter møtet med Oxford. Han holdt sin bekjennelse tildels i et teknisk billedsprog.

En fortid "full av tomme gleder".

En ung kvinnelig student, amerikanerinnen Elisabeth Morris, skildret sin fortid, der som man forstod hadde vært nokså lystig og "full av tomme gleder". Hun hadde flagret tankeløst omkring uten å ha nogen retningslinje for sitt arbeide eller for sitt liv. Gruppen fikk henne til å begynne å se ærlig og alvorlig på sig selv og sitt eget liv, og allerede dermed var hun kommet et stykke på vei. Jeg begynte mitt religiøse liv med å sitte ned og lytte til Gud, sa hun, og siden jeg har fått kontakt med Gud, føler jeg aldri mere depresjon eller tomhet i livet. Det er en følelse av glede å leve med Gud.

Søskenparets tidligere samarbeide gikk ut på å lure foreldrene!

Hennes bror, mr. Morris, var den næste som vidnet. Det var ganske pussig, sa han, at han og søsteren nu samarbeidet i dette "team". Før de traff Oxford, hadde deres samarbeide vesentlig bestått i å lure foreldrene, så foreldrene ikke skulde få greie på hvor de hadde vært ute forrige aften!

Mr. Morris pekte spesielt på en ting som Oxford hevder, nemlig at Gud har sin plan med hver av oss og at det derfor gjelder om å komme i kontakt med Gud for å få rede på denne plan.

"Jeg gruet for denne reisen til Trondheim —"

En yngre akademiker fra Oslo, Randulf Haslund, skildret først hvor kraftig han hadde ranglet sammen med studenter her i byen. Men hvad hadde vi igjen for det? spurte han. Det hele var tomhet. Men det finns nye krefter å leve på for den som gir sig over til Gud. Jeg har gruet for denne reisen til Trondheim, fort-satte han, men nu er det blitt mitt livs største glede å stå i denne sal og snakke om min livsforvandling. Vi kan bygge et friskt ungdomsliv på Guds livskraft. La oss bygge et nytt samfund ledet av Gud — la oss bli venner også på det grunnlag! La vårt håp være et nytt Norge bygget på Guds kraft!

Som et mirakel —

Professor Gran, Oslo, fortalte at han hørte til dem som takket være Oxford hadde funnet en grunnvoll for sitt liv i en sikker tro på Gud. Menneskene må bli Guds redskaper, ellers finns ingen vei ut av kaos. På alle områder har menneskeheten gått frem — det eneste som ikke er blitt forbedret er vår egen sjel. Da jeg gjennom Oxfordgruppen forstod at det var mulig å finne et formål for mitt liv, sa taleren, stod dette som et mirakel for mig.

En ung Oslo-dame, Else Marie Koren, hadde tidligere ikke trodd at religion var noget for unge, friske mennesker. Men nu kunde hun stå her i aften og fortelle om sin forvandling, hvilket var den største glede i hennes liv. Hun fortalte så om forskjellige små, dagligdagse gnidninger mellem familiens medlemmer, og om hvordan det hele var blitt forandret efter at hun hadde lært å forstå innholdet i Oxfords fire absolutter.

Det var så bekjennelser av flere av de utenlandske gruppedlemmer og dessuten av Erling Nielsen fra Bergen og Halvor Mustad, Oslo. Sistnevnte uttalte at han hadde fått ny kraft i sitt liv gjennom Oxfordgruppen som virkelig hadde gitt ham noget å leve for.

Advokat Wikborg, Oslo, avsluttet møtet. Hans vidnesbyrd er referert annet steds i avisen i forbindelse med møtet i Domkirken, så vi er ytterst kortfattet her. Han hadde vært blandt dem som vitset over det som Oxford-gruppens medlemmer sa, men han forstod nu at det lå en virkelig opplevelse bak deres vidnesbyrd.

Hvad ham selv angikk, var han blitt kaldere og kaldere og mere egoistisk jo lenger han levde — inntil han i Oxford fant en ny livskraft. Det Oxford bringer oss er ekte, levende kristendom — intet er trukket fra og intet er lagt til. Vi ser en ny vei idag under Guds ledelse. Den mest konstruktive opgave vi har idag er å rive ned alle gjerder som skiller og bygge op et nytt samfund. —

Dermed var det på mange måter ganske eiendommelige møte slutt.

H.

Referat fra møtet i Domkirken lørdag og gudstjenesten i Fjellseter kapell er inntatt på 3. side.